

Когато момичето излѣзло изъ водата, огрѣло като ясно слънце. Лице, коса, дрехи — всичко било златно. А на шията му висѣла скъпоценна огърлица.

— Ела сега да ти покажа пѣтя за вашето село, — казала бабата. Тя го завела на едно високо мѣсто, посочила му пѣтя и се скрила въ гората.

Златното момиче тръгнало за въ кѣщи.

Башата и машехата се смаяли като го видѣли

цѣло златно. Кѣщата свѣтнала, сякашъ слънце я огрѣло. Когато се посъвзела, машехата разпитала момичето, какъ и кой го направилъ златно. То разказало всичко, отъ край до край.

II.

На другия день машехата станала рано, опекла хубава прѣсна пита, събудила мѣжа си и му рекла:

— Стани да заведешъ и моето момиче въ гората. Искамъ и то да стане златно.

Мѣжътъ взелъ питата, повелъ доведеничето, и отвелъ и него въ гората. Тамъ потъркулилъ питата, проводилъ го да я гони, скрилъ се и си отишълъ.

Момичето стигнало питата и се върнало да дѣри баша си, ала не го намѣрило. Тръгнало да го търси изъ гората и се изгубило. Ходило, лутало се, плакало. Най-после бабата се вестила предъ него и го завела да пренощува въ нейната колиба.

Сутринъта момичето станало подиръ бабата. То не си омило лицето, нито подлѣло, ни помело. Бабата пакъ отишла въ гората и порѣчала на момичето да варди колибата и да наглежда гадинкитѣ.

Момичето сварило каша, и я хвърлило гореша на гладнитѣ змии и гущери. Тѣ яли и си изгорили устата.